

MICHELE SPANGHERO - "AD LIB." (2017)

Església del Castell d'Ulldecona

Del 29 d'agost al 8 de setembre 2019

El treball de Michele Spanghero (Gorizia, Itàlia, 1979) examina les propietats del so i la seva propagació a través de l'espai i la matèria. Fent vibrar o ressonar diversos tipus d'objectes, les seves obres revelen afinitats, connexions i correspondències entre elements materials i immaterials, sòlids i buits, entre cossos visibles i volums invisibles.

Les escultures i les instal·lacions de Spanghero semblen posar en moviment el que la filòsofa i teòrica feminista Rosi Braidotti anomena *zoë*, una força que està present i a la vegada excedeix el conjunt de la matèria, sent la responsable del seu desplegament i la seva evolució: "una força de la matèria viva, incansable i auto-organitzada".

La nostra capacitat d'escoltar (amb l'oïda però també a través de la pell i els ossos) és el que fa possible la revelació i la percepció d'aquesta energia vibratòria, omnipresent però invisible, que circula a l'interior de les creacions d'Spanghero. Tal com suggereix el títol d'una de les seves escultures sonores: "listening is making sense" ("escoltar es comprendre").

"Ad lib." reprèn alguns dels plantejaments i de les qüestions que habitualment travessen el treball de l'artista i les trasllada al terreny de l'ètica i la reflexió política mitjançant un curiós i inquietant dispositiu poètico-conceptual: un aparell de respiració artificial connectat a un conjunt de tubs d'òrgan.

A través d'aquests tubs s'escolten de manera sostinguda dues de les notes d'un acord pertanyent al "Rèquiem Alemany" de Johannes Brahms. Escrita per Brahms l'any 1868 i catalogada com el seu opus 45, aquesta composició per a solistes, cor, orquestra i orgue és una meditació sobre la vida i la mort a partir de diversos textos bíblics.

L'aire del pulmó artificial completa l'acord del rèquiem de Brahms amb una tercera nota intermitent, introduint una lleugera dissonància sobre el so sostingut de les altres dues notes. Simultàniament, el dispositiu afegeix un ritme mecànic que se superposa a l'acord i revela l'acció d'un element extern que modifica el funcionament fluid i "natural" de l'orgue.

L'obra, que al·ludeix metafòricament a la fragilitat del cos i la vida humana, fa referència a les condicions de vida precàries d'aquelles persones que es troben en un estat de salut crític i convida a reflexionar sobre les implicacions morals d'estendre la vida per mitjans artificials.

Arnau Horta